

РЕШЕНИЕ

№ 1106

гр. София, 15.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Катерина Рачева

Членове: Здравка Иванова
Михаил Малчев

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Здравка Иванова Въззивно гражданско дело № 20241000503302 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 4866/15.08.2024 г. на СГС, ГО, I - 25 с- в, по гр. д. № 8934/2021 г. „Университетска многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина (УМБАЛСМ) „Н. И. Пирогов“ ЕАД, ЕИК 130345786, е осъдена да заплати на Ю. Г. К., ЕГН *****, на основание чл. 49 ЗЗД **сумата от 140 292 лв.** - обезщетение за имуществени вреди за периода 13.07.2018 г. - 12.07.2021 г., представляващи разходи за грижи, рехабилитация и психотерапия, необходими на Ю. К. във връзка с увреждане на здравето му в резултат от лечението, проведено от медицински специалисти при УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД в периода 13.10.2010 г. - 06.06.2011 г., заедно със законната лихва върху посочената сума от 13.07.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата 112 848 лв. - обезщетение за посочените имуществени вреди **за периода 13.07.2021 г. - 04.05.2023 г.**, заедно със законната лихва върху посочената сума от 04.05.2023 г. (последното съдебно заседание пред СГС) до окончателното ѝ изплащане, както и сумата **от по 7 448, 96 лв.**, дължима за всеки месец, която сума се дължи на първо число за съответния месец - обезщетение за посочените имуществени вреди за периода от 05.05.2023 г. до настъпването на обстоятелства, обосноваващи изменението или отпадането на това обезщетение, заедно със законната лихва върху посочената месечна сума от второ число на съответния месец, за който е дължима, до окончателното ѝ изплащане.

С решението е **отхвърлен** иска по чл. 49 ЗЗД - за обезщетение за имуществени вреди за периода 13.07.2018 г. - 12.07.2021 г. до пълния предявен размер от 152 100 лв. (за 36 месеца по 4 225 лв. на месец), иска за обезщетение за имуществени вреди за периода 13.07.2021 г. - 04.05.2023 г. до пълния предявен размер от 200 433,20 лв. (за 6

месеца през 2021 г. по 8 741, 64 лв. на месец и за 16 месеца през 2022 г. и 2023 г. по 9 248, 96 лв. на месец), както и иска за обезщетение за имуществени вреди за периода от 05.05.2023 г. до настъпването на обстоятелства, обосноваващи изменението или отпадането на това обезщетение, до пълния предявен размер от по 9 248, 96 лв. на месец.

Страните са осъдени съразмерно за заплащане на разноски по делото.

Въззивна жалба е подадена от ищеца Ю. Г. К., чрез представителя му, срещу решението в частта, в която са отхвърлени исковете за изплащане на месечно обезщетение, обхващащи периода от 13.07.2018 г. до настъпването на юридически факт, представляващ основание за изменение на размера или за отпадане на задължението за изплащане на месечно обезщетение, както и в частта в която са отхвърлени претенциите за присъждане на законна лихва върху съответните месечни обезщетения от 13- то число на всеки месец, за които се дължат. Поддържа доводи, че съдът е направил правилни, съответстващи на събраните по делото доказателства, изводи относно осъществяването на фактическия състав на генералния деликт, по смисъла на чл. 49 ЗЗД, вр. с чл. 45 ЗЗД и чл. 51, ал. 1 ЗЗД, при което отговорност следва да се носи от УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД. Счита, че първоинстанционният съд погрешно е определил размера на дължимото месечно обезщетение за имуществени вреди, включващи разходи за болногледач, рехабилитатор и психолог, както и неправилно е обединил в общ размер претенциите за имуществени вреди за изминал период. По този начин съдът е преформулирал петитума на предявените искове, като е определил лихва, дължима от една дата върху глобалната сума. Счита, че принципът на диспозитивното начало не позволява на съда да преформулира сам претенциите, с които е бил сезиран. В нарушение на процесуалните правила, съдът е ограничил правото на ищеца на законна лихва, която му се дължи по отношение на всяко ежемесечно вземане. Сочи, че съгласно ППВС № 4/1975 г. обезщетението за вреди от непозволено увреждане може да бъде платимо еднократно или периодически, като ВС приема, че законът възлага именно на съда да определи еднократно или периодически платимо ще е вземането. Посоченото отклонение от претенцията, не се отнася до настоящия случай, тъй като имуществените вреди, за които се претендира обезщетение, имат периодичен характер. Поради това поддържа, че установената от ВС възможност на съда не е приложима в случая. Неправилно съдът е приел, че обезщетението за рехабилитатор се дължи за процедури, провеждани през ден, а не всекидневно, тъй като, съгласно СМЕ, ищецът е имал и ще продължава да има нужда от по 2 часа рехабилитационни процедури всеки ден. Действително експертът е заявил, че не е фатално да бъде провеждана рехабилитация през ден, която също ще предотврати атрофия на мускулатурата, но е уточнил, че ищецът регулярно следва да прави рехабилитационните тренировки. СИЕ е установила какви са цените на рехабилитацията при домашни посещения на месец за съответните години и до така установените размери исковете е следвало да бъдат уважени. Счита, че съдът неправилно е определил дължимото обезщетение за болногледач. Съгласно постоянната практика на ВКС, в ППВС № 4/30.10.1975 г. и в множество решения на ВКС, разходите, свързани с полагането на необходимите грижи за пострадалия, представляват пряка и непосредствена последица от причиненото увреждане. Възможно е полагането на грижите за увреденото лице да се осъществява от член на семейството, от друг близък, възходящ, съпруг, низходящ сродник или от хора, извън кръга на роднините, като в тези случаи също се дължи заплащане на обезщетение в размер на необходимото възнаграждение за болногледач. По делото е

установено, че грижи за ищеца са полагали родителите му, от 2015 г. които са обслужвали ежедневните му нужди и потребности и са изпълнявали ролята на болногледачи, съласно показанията на свидетеля П. В.. Счита, че е установена необходимостта от полагане на постоянна грижа, за което се дължи обезщетение. От СМЕ се установява, че той ми има нужда от постоянна 24 часова грижа от болногледач. Поддържа, че му се дължи обезщетение в размер на пълното възнаграждение за болногледач, с включване на осигуровки и възнаграждения за извънреден и нощен труд според ССЧЕ, която е съобщила изискванията на трудовото законодателство. Излага подробни съображения, че съдът неправилно е определил размерът на дължимото за психологични сеанси обезщетение за изминалия период, като е приел, че за психолог се дължи обезщетение само за 6 месеца. Излага подробни доводи, че се е нуждаел от регулярни психологични сеанси и поради липса на средства, майка му е оказвала необходимата психологична подкрепа. Неоснователно съдът е направил извод, че психологическа помощ може да се окаже единствено от психолог или психиатър. Счита, че следва да му се присъди пълният размер на претендираното обезщетение, като състоянието му е налагало провеждане на 4 сеанса по 1 час месечно, каквато услуга се предлага само от частно практикуващи специалисти. Неправилно съдът е определил и периодите на предявените претенции, като е приел, че бъдещият период, за който на ищеца следва да се дължи обезщетение за разходи е от приключване на съдебното дирене по делото, до който момент съдът може да установи реалните разходи - 05.05.2023 г. За ищеца не е ясно в кой момент ще приключи съдебното дирене в процеса. Неправилно съдът е присъдил сумите общо и само за два периода, съответно за периода 13.07.2018 г. до 12.07.2021 г. в размер на 140 292 лв., ведно със законна лихва от 13.07.2021 г. (датата на предявяване на исковата молба), и за периода от 13.07.2021 г. до 04.05.2023 г. (приключване на устни състезания) в размер на 1 12 848 лв., ведно със законна лихва от 04.05.2023 г. до изплащането, а за периода от 05.05.2023 г. до настъпване на юридически факт, поради който да отпадне задължението е присъдил обезщетение в размер на по 7 448, 96 лв. месечно, със законна лихва от 2-ро число на месеца, а не от 13 - то число на месеца, както е била заявена претенцията. Излага доводи, че по този начин съдът е уважил претенцията за законна лихва върху общата сума, а не върху всяко отделно вземане и е ограничил правото му на обезщетение за забава. Моли да се отмени решението като недопустимо, евентуално да се отмени като неправилно и да се уважат претенциите, както са заявени за съответните периоди помесечно за разходи за болногледач, психолог и рехабилитатор, както следва : за периода от 13.07.2018 г. до 12.07.2021 г. (датата преди подаване на исковата молба) в размер от 4 225 лв. месечно, за периода от 13.07.2021 г. (датата на подаване на исковата молба) до 31.12.2021 г. в размер на сумата от 8 741, 64 лв. месечно, ведно със законната лихва от 13 число на месеца, за който се дължи, да окончателното изплащане, а за периода от 01.01.2022 г. до настъпването на юридически факт, представляващ основание за изменение на размера или за отпадане на задължението за изплащане, в размер на 9 248, 96 лв. месечно, ведно със законната лихва върху всяко от обезщетенията от 13 число на месеца, за който се дължи до окончателното изплащане. Претендира разноски за двете инстанции и адвокатски хонорар по реда на чл. 38 ЗАдв.

Ответникът УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД не е подал отговор на въззивната жалба в срока по чл. 263 ГПК, но в съдебно заседание я оспорва като неоснователна и моли да се остави без уважение.

От своя страна ответникът УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД, чрез

представителя си, също е депозирал въззивна жалба срещу решението в частта, в която исковите са уважени. Счита, че в тази част решението е постановено в противоречие с материалния закон. Поддържа, че незаконосъобразно съдът е приел, че за периода от 13.07.2018 г. до 04.05.2023 г. разходите за болногледач и рехабилитатор следва да бъдат обезщетени, тъй като представляват загуба, в резултат от това, че близките на ищеца са се грижили за него и поради това са загубили трудовото си възнаграждение. Счита, че искът е предявен за претърпени вреди от неправомерно увреждане, които имуществени вреди са загубите на ищеца за услуги, предоставяни от болногледач и рехабилитатор, каквито доказателства по делото не са събрани. Поддържа, че за да обезщети настъпилите вреди съдът е следвало да установи, че ищецът е направил такива разходи за болногледач и рехабилитатор, както и техния размер. В противоречие с материалния закон на ищеца е присъдено обезщетение за имуществени вреди поради пропуснатата възможност, родителите на ищеца да полагат платен труд. Поддържа, че материално и процесуално легитимирана страна по такава претенция са родителите на ищеца. Излага съображения, че е недопустимо да бъдат обезщетявани имуществени вреди, които реално не са претърпени, а обезщетението представлява пропуснати възможности за полагане на платен труд от трети за спора лица. Считат, че недопустимо присъждането на обезщетение за бъдещи вреди за период от 05.05.2023 г. насетне, до настъпване на обстоятелства, обосноваващи изменението или отпадането на обезщетението, а в условията на евентуалност, за незаконосъобразно. В съдебната практика се застъпва становище, че извършването на определени медицински интервенции или закупуването на лекарства, респ. медицински изделия, зависят от желанието на пострадалото лице и няма как да бъдат приети за сигурни вреди. Сочат, че случаят е аналогичен, доколкото грижите за ищеца К. зависят единствено от неговата воля - дали ще ползва психотерапия, рехабилитация или ще продължи да ползва полаганите грижи от майка си, като не е без значение и промяната в здравословното му състояние. Излага доводи, че бъдещите вреди могат да бъдат обезщетявани единствено след тяхното настъпване. Хипотезата, визирана в чл. 51, ал. 1 ЗЗД, съгласно която може да бъде присъдено периодически платимо обезщетение за вреди от неправомерно увреждане, касае компенсирането на пропуснати ползи, които представляват настоящи, а не бъдещи вреди. Те са свързани със сигурно бъдещо неосъществено увеличаване на имуществото на увреденото лице. Позовава се на ТР № 3/2021 г. от 13.01.2023 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което причинените от деликт пропуснати ползи трябва да бъдат доказани със сигурност. Счита, че на обезщетяване следва да подлежат единствено реално претърпените вреди, а не предполагаемите, тъй като обратното може да доведе до неоснователно обогатяване. Поддържа, че не може да се приеме за сигурно настъпването на бъдещи разходи за болногледач и рехабилитатор, защото извършването им зависи от поведението на увреденото лице и на други, външни на него фактори. По тези и допълнителни съображения моли да се отмени решението в оспорената уважена част и да се отхвърлят изцяло исковите. Претендира разноски.

Ищецът Ю. Г. К., чрез представителя си, оспорва жалбата в писмен отговор по реда на чл. 263 ГПК. Поддържа подробни съображения, изложени и в жалбата му, че пострадалият има право на обезщетяване на разходите за рехабилитатор, болногледач и психологическа помощ и в случаите, в които не е заплащал обслужването и е гледан от свои близък, който поради тази причина не е получавал трудово възнаграждение. Сочи, че в този случай размерът на обезщетението се равнява на възнаграждението за получените грижи, като се позовава на практика на ВКС по въпроса. Поддържа, че разходите, свързани с лечението на пострадалия и полагането на необходимите грижи

за него, представляват пряка и непосредствена последица от причиненото увреждане. Счита, че е достатъчно да бъде установено, че ищецът се нуждае от такава грижа и обезщетение би било дължимо, без значение кой конкретно полага грижата или я е полагал до настоящия момент. В хода на производството е установено, че за времето преди завеждане на исковата молба и до приключване на съдебното дирене за него са полагани грижи от близки, които не са работили именно, за да могат да полагат тези. Сочи, че от 2015 г. за него ежедневни грижи са полагали родителите му, които са изпълнявали ролята на болногледачи за ищеца, баща му поел рехабилитациите му, а майка му изпълнявала ролята на психолог. Въпреки това счита, че съдът е определил неправилно дължимите обезщетения. Моли жалбата на ответника да се остави без уважение.

Процесуалният представител на ищеца Ю. Г. К., адвокат Х., е подал и частна жалба срещу определение № 15919/11.10.2024 г. I - 25 с - в, по гр. д. № 8934/2021 г., постановено по реда на чл. 248 ГПК. В частната жалба сочи, че съдът неправилно е определил дължимото му се като адвокат на ищеца възнаграждение за предоставена безплатна помощ, по реда на чл. 38 ЗАДв, като не е съобразил, че делото се отличава с фактическа и правна сложност и не е налице основание за определяне на по - нисък размер на възнаграждението. Счита, че съдът не е посочил как е определен хонорарът според броя на исковете. Моли да се отмени определението и да се осъди ответника да заплати допълнително сума от 28 702, 46 лв. адвокатски хонорар по реда на чл. 38 ЗАДв.

Ответникът УМБАЛСМ „Н. И. Пировов“ ЕАД не е подал отговор на частната жалба, но в съдебно заседание я оспорва изцяло като неоснователна и моли да се остави без уважение.

Третото лице помагач ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, на ответника УМБАЛСМ „Н. И. Пировов“ ЕАД не е подало отговори на въззивните жалби и частната жалба. В съдебно заседание на 27.03.2025 г., чрез представителя си, третото лице е оспорило изцяло въззивната и частна жалба на ищеца и е изложило становище за основателност на въззивната жалба на ответника.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и след преценка на доказателствата по делото по реда на въззивната проверка, приема следното:

Претенцията е насочена към ангажиране отговорността на ответника УМБАЛСМ „Н. И. Пировов“ ЕАД на основание чл. 49 ЗЗД, вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на обезщетение за имуществени вреди.

Решението се оспорва и е предмет на проверка изцяло, по въззивни жалби и на двете страни в производството.

Според уредените в чл. 269 ГПК правомощия, въззивният съд се произнася служебно по валидността на цялото решение, по допустимостта - в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съдът следи служебно и за допуснати нарушения на императивни материалноправни норми.

Решението е валидно и допустимо постановено, като не са допуснати нарушения на императивни материално правни норми.

Съдът е обсъдил събраните по делото писмени и гласни доказателства и е изяснил фактическата обстановка по спора, която настоящият състав не намира за необходимо да преповтаря изцяло, а препраща към мотивите на СГС, съгласно възможността, предвидена в чл. 272 ГПК. Съдът ще обсъди доказателствата относими

към възраженията на страните във въззивното производство.

По делото е установено с решение № 6533 от 26.09.2017 г. по гр. д. № 13093/2015 г., I - 14 с-в, СГС, решение № 2218 от 20.08.2018 г. на САС, VII с - в, ГО и решение от 17.01.2020 г. на ВКС IV ГО, освен това е прието за безспорно, с доклада по чл. 140 ГПК, че е налице възлагателно правоотношение между ответника и лекарите, осъществили операциите на ищеца, противоправно поведение на изпълнителите на работата, възложена от ответника, в нарушение на добрата медицинска практика.

Със сила на пресъдено нещо по влезлите в сила решения е установено също така, че здравословното състояние на ищеца Ю. К. се е влошило, че е претърпял неимуществени вреди (болки и страдания) в резултат от лечението, проведено от медицински специалисти при ответника УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД и изразяващо се в девет оперативни интервенции и хоспитализации в периода 13.10.2010 г. - 06.06.2011 г. За претърпените неимуществени вреди в резултат от действията на работещи при ответника лекари, на ищеца е присъдено обезщетение в размер на 130 000 лв. (според окончателното решение на ВКС).

От заключението на приетата пред СГС съдебномедицинска експертиза и от представените решения на ТЕЛК от 30.01.2015 г., 16.01.2018 г. и от 25.01.2021 г., се установява също така, че състоянието на ищеца вследствие получените от него увреждания на здравето, след проведеното лечение при ответника, не позволява той да се придвижва и обслужва самостоятелно. Ищецът е с 91 % загуба на работоспособност, придвижва се трудно, с помощта на проходилка и инвалидна количка само в дома си, и има постоянно нужда от чужда помощ.

Според вещото лице по СМЕ, състоянието на ищеца, който е с диагноза увреждания на междупрешленните дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб с радикулупати, след деветкратни оперативни интервенции, изисква денонощни, постоянни грижи от болногледач и извършване на рехабилитации. В заключението е посочено, че необходимите рехабилитационни процедури са по 2 часа на ден. Необходимостта от постоянни грижи за ищеца от болногледач и рехабилитатор е в причинна връзка със здравословното му състояние вследствие на получените медицински интервенции. При разпита си вещото лице в съдебно заседание обаче е уточнено, че за да се предотврати атрофия на мускулатурата на ищеца, е достатъчно тези процедури да се извършват през ден, но регулярно.

Изводът за необходимостта от постоянни грижи за ищеца се подкрепя и от заключението на приетата пред СГС психологическа експертиза. Вещото лице при разпита си също сочи, че при посещение в дома на ищеца е установило, че той трудно става от леглото, а състоянието му изисква постоянни грижи.

Това обстоятелство се потвърждава и от показанията на свидетеля П. В., който посочва, че ищецът има нужда от денонощна грижа, която се осигурява само от родителите му за процесния период (който започва от 13.07.2018 г.). Според свидетеля след 2015 г. ищецът вече не е посещаван от рехабилитатори, които са идвали при него преди това, но баща му е бил обучен от тях и той осигурявал необходимите на ищеца рехабилитационни процедури. Свидетелят описва значителните разходи, които са направили родителите на ищеца и самият той, за да осигурят грижи за него. Тези разходи са направени преди процесния период, тъй като, според свидетеля, след 2015 г. ищецът не е посещаван от болногледачи или рехабилитатори, а само от психолог за период от половин година през 2020 г. Свидетелят също така посочва, че майката на ищеца е чела книги по психология и му е указвала психологическа помощ и подкрепа.

Според заключението на съдебнопсихологичната експертиза състояние на ищеца е довело до засягане на психоемоционалната му сфера, на волевите процеси, до мисли и нагласи за самоубийство. Ищецът е изпаднал в тежка депресия, като според вещото лице състоянието на ищеца изисква подкрепяща и поддържаща психотерапия до края на живота му. Вещото лице посочва и че дори да се подобри физическото състояние на ищеца, той отново ще има необходимост от терапия, за да се справи със стреса от интеграцията в общественния живот, от който е откъснат поради трайната си инвалидизация. При разпита в съдебно заседание вещото лице уточнява, че типичната периодичност на консултациите с психотерапевт, от които се нуждае ищецът, е веднъж седмично за, по един час или 4 часа месечно.

По съществото на спора, като съобрази становището на страните, включително тези във въззивното производство, в допълнение към изложеното от СГС, настоящият състав намира следното :

Принципът е, че всеки носи отговорност за своите деяния, като в чл. 49 от ЗЗД е предвидено изключение от общото правило. Според последния текст възложителят на работата, при изпълнение на която е настъпило непозволеното увреждане, носи отговорност, която има гаранционно обезпечителна функция и не произтича от вината на възложилите работата. Отговорността по чл. 49 ЗЗД е обективна, за чужди виновни действия и е предвидена за по - лесното обезщетяване на пострадалите. Вината на натоварените с работата лица се предполага до доказване на противното, по смисъла на презумцията на чл. 45 ЗЗД.

Ангажирането на отговорността на ответника по посочения ред изисква ищецът да докаже, претърпени вреди от действия/бездействия на лица - служители на ответника при или по повод извършване на възложена от ответника работа, наличие на причинно - следствена връзка между действията и претърпените от ищеца имуществени вреди. (решение № 141 от 08.01.2021 г. по гр. д. № 3052/2019 г., г. к., IV ГО на ВКС, решение № 182 от 26.01.2021 г. по гр. д. № 573/2020 г., г. к., III ГО на ВКС, решение № 50012 от 08.02.2023 г. по гр. д. № 1558/2022 г., г. к., II ГО на ВКС и т. н.)

При обсъдените до мимента доказателства основателно СГС е направил извод, че в производството се установява механизма на полученото от ищеца травматично увреждане, което е в причинна връзка с претърпените от него вреди.

Претендираните в настоящото производство вземания от ищеца са за обезщетения за имуществени вреди, представляващи разходи за необходимите на ищеца грижи, пряко са свързани с влошеното му здравословно състояние, в резултат от посочените действия на медицински специалисти при ответника.

След допуснато от съда изменение на иска за разглеждане са приети искове за обезщетение за неимуществени вреди за следните периоди :

- за периода от 13.07.2018 г. до 12.07.2021 г. (датата преди подаване на исковата молба) в размер на по 4 225 лв. месечно (36 месеца по 4 225 лв. месечно е 152 100 лв.), ведно със законната лихва върху сумата от 13 число н чесеца до окончателното изплащане,

- за периода от 13.07.2021 г. (подаване на исковата молба) до 31.12.2021 г. - в размер на по 8 741, 64 лв. месечно (6 по 8 741, 64 лв. или общо **52 449, 84 лв.**), ведно със законната лихва върху сумата от 13 число на месеца до окончателното изплащане,

- за периода от 01.01.2022 г. до настъпване на юридически факт, представляващ основание за изменение на размера или за отпадане на задължението за изплащане, в размер на 9 248, 96 лв. месечно, ведно със законната лихва върху всяко от

обезщетенията от 13 число на месеца, за който се дължи до окончателното изплащане.

Следователно, за периода от 01.01.2022 г. до устните състезания на 04.05.2023 г. се претендира общо **147 983, 36 лв.** (16 месеца по 9 248, 96 лв.).

Общият размер на претенцията за периода от 13.07.2021 г. до 04.05.2023 г. е **200 433, 20 лв.**, както е посочил и СГС.

В съдебно заседание на 04.05.2013 г. СГС е допуснал изменение на исковите за имуществени вреди в рамките на посочените уточнения на претенциите от ищеца.

Като съобрази приетите и обсъдени по - горе писмени и гласни доказателства, въззивният състав намира, че в съответствие с материалния и процесуален закон СГС е приел за установено, че уврежданията на здравето на ищеца са в пряка връзка с действията на медицинските специалисти при ответника, за които последният отговаря, съгласно чл. 49 ЗЗД. Във връзка със здравословното състояние на ищеца е и установената от експертизите необходимост от полагане на денонощни грижи за пострадалия от болногледач, както и извършването на рехабилитационни процедури през ден с оглед ограничаване атрофията на мускулите му.

Неоснователно в жалбата на ищеца се възразява, че рехабилитацията следва да се извършва ежедневно, доколкото вещото лице е дало становище, че за да се предотврати атрофия на мускулатурата на ищеца е достатъчно извършване на процедури през ден за по 2 часа.

Настоящият състав споделя и извода на СГС, че с оглед здравословното състояние на ищеца при 91 % загуба на работоспособност, придвижване само с помощта на проходилка и инвалидна количка в дома и постоянно нужда от чужда помощ, според заключението на медицинската експертиза, постоянната грижа със сигурност е необходимо да се полага и за в бъдеще, до края на живота му, т. е. може да се приеме, че със сигурност той ще трябва да извършва разходи за болногледач и за рехабилитация.

С оглед на заключението на психиатричната експертиза обоснован е извода на СГС, че необходимостта от грижи за психичното здраве на ищеца, изразяващи се в психотерапия, също е сигурна и е пряко свързана с последиците за състоянието му от увреждането на здравето му вследствие на действията на медицинските специалисти при ответника при лечението на ищеца. Поради това разходите за ищеца за психотерапия също подлежат на обезщетяване от ответника.

По размерите на обезщетенията за имуществени вреди, както са заявени от ищеца, описани по - горе, в това число - разходи за полагани грижи от болногледач, физиотерапия и психологическа помощ, съдът намира следното :

Но първо място по основното възражение в жалбата на ищеца, че съдът е присъдил обезщетението за минал период от 13.07.2018 г. до 12.07.2021 г., както и за периода от 13.07.2021 г. до приключване на устните състезания пред първа инстанция – 04.05.2023 г. общо, а не периодично, както е поискано от ищеца, настоящият състав намира, че с произнасянето си по този начин СГС не е допуснал процесуално нарушение. Следва да се посочи, че в мотивите по т. 11 ППВС № 4 от 30.10.1975 г. по гр. д. № 5/1975 г., което не е загубило сила, е прието, че „съгласно чл. 51, чл. 1 ЗЗД обезщетението за вреди от непозволено увреждане може да бъде платимо еднократно или периодически. Дали да се присъди еднократно или периодично изпълнение на присъденото обезщетение за вреди от непозволено увреждане, е възложено от закона на съда“.

В посоченото ППВС е прието още, че според „конкретните особености на всеки отделен случай, съдът преценява дали присъденото обезщетение следва да бъде изплатено наведнъж или на периоди. Следователно, ако съдът не съобрази посочения от ищеца начин на изплащане на обезщетението, той не присъжда нещо различно от това, което е поискано от ищеца.

В обобщение в посоченото ППВС № 4/1975 г. е прието, че „съдилищата постановяват еднократно или периодично заплащане на обезщетението за непозволено увреждане по своя преценка, независимо от направеното от ищеца искане за начина на заплащане.“.

Предвид това становище застъпено от ВС и поддържано в последващата практика на съдилищата и ВКС следва да се приеме, че дали обезщетението за конкретен период е присъдено общо или периодично засяга основно начина на неговото изплащане. Следователно с несъобразяване на съда с посочения от ищеца начин на изплащане на обезщетението за имуществени вреди не се присъжда нещо различно от това, което е поискано от ищеца.

Като е присъдил обезщетението за минал период за периода 13.07.2018 г. – до 12.07.2021 г. и от 13.07.2021 г. (подаване на исковата молба) до 04.05.2023 г. - приключване на устните състезания в първа инстанция общо, глобално, СГС не е допуснал нарушение на процесуалния закон, както поддържа ищеца в жалбата си. За да постанови такъв резултат съдът е съобразил обстоятелството, че не е възможно с присъденото обезщетение ищецът да покрие разходи, извършвани всеки месец през изминал период, тъй като периодът от време вече е изтекъл, поради което няма причина да се присъждат обезщетенията помесечно.

По отношение разходите за болногледач и рехабилитация следва да се има предвид, че е установено, че в исковия период родителите на ищеца са полагали необходимите всекидневни грижи за него, а баща му е извършвал дейността на рехабилитатор. Същевременно обаче трябва да се има предвид, че родителите на ищеца са работили, като в по-късен момент, след 2015 г., те са спрели да работят, за да се грижат за него. По този начин необходимите грижи за ищеца от болногледач и рехабилитатор са осигурявани от родителите му.

По отношение възражението във въззивната жалба на ответника, че грижите за ищеца са полагани от негови близки, а не от трети лица, следва да се посочи, че съгласно възприетото в т. 4 от ППВС № 4 от 30.10.1975 г. по гр. д. № 5/1975 г., съобразено от СГС в оспореното решение, ако здравословното състояние на пострадалия при непозволено увреждане е налагало неговото обслужване от друго лице, причинителят на увреждането „дължи обезщетение на самия пострадал и в случая, когато последният не е заплащал за обслужването, а е бил гледан от свой близък, който поради тази причина не е получавал трудовото си възнаграждение. Размерът на обезщетението в този случай се равнява на необходимото възнаграждение за получените грижи.“.

Съгласно последователната практика на ВКС, обективирана в множество решения след ППВС № 4/1975 г. : решение № 808/06.09.1985 г. по гр. д. № 536/1985 г. на ВС, IV г. о., решение № 893/27.11.1986 г. по гр. д. № 502/1986 г. на ВС, IV г. о., решение № 39/16.07.2010 г. по т. д. № 551/2009 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 163 от 31.10.2013 г. по т. д. № 82/2012 г., ТК., II ТО на ВКС и др., разходите, свързани с лечението на пострадалия и полагането на необходимите за него грижи, представляват пряка и непосредствена последица от причиненото увреждане. Такива разходи могат

да бъдат заплащането на възнаграждение на болногледач, както и за рехабилитация и психологическа помощ, когато това се налага. Възможно е полагането на грижите за увреденото лице да се осъществява от член на семейството или друг близък сродник, например възходящ, съпруг, низходящ, който по тази причина е принуден да не работи и е останал без трудово възнаграждение. В този случай също се дължи заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на необходимото възнаграждение за съответната грижа.

По отношение заплащането на бъдещи вреди, които ищецът ще продължава да търпи, следва да се посочи, че в практиката на ВКС непротиворечиво се допуска присъждане на обезщетение за бъдещи вреди, доколкото настъпването им е сигурно, а сигурното настъпване на вредите е факт, който се преценява с оглед особеностите на конкретното дело. По въпроса в какви хипотези е допустимо съдът да присъжда обезщетение за бъдещи вреди е налице практика, съдържаща се в решение № 197 от 02.02.2015 г. по т. д. № 869/2012 г., ТК, II отд., решение № 226 от 20.01.2016 г. по гр. дело № 2530/2015 г. на ВКС, III г. о., решение № 488/7.02.2012 г. по гр. д. № 899/2010 г., IV г. о., решение № 153/2.06.2011 г. по гр. д. № 526/2010 г., IV г. о., решение № 196/12.07.2012 г. по гр. д. № 1724/2009 г., IV г. о., решение № 307 от 01.08.2014 г. по гр. дело № 773/2012 г. на ВКС, IV г. о., решение № 161 от 17.01.2013 г. по т. д. № 1040/2011 г., I т. о., ТК, решение № 50048 от 21.06.2023 г. по т. д. № 312 по описа за 2022 г. ТК, II отд., определение № 453 от 03.02.2025 г. по гр. д. № 4255/2024 г., г. к., III г. о. на ВКС и др.

В посочените решения е възприето становището, че „принципът на чл. 51 от ЗЗД за пълно обезщетяване, изисква възстановяване на всички реално претърпени вреди, както и на пропуснатите ползи, щом са в пряка и непосредствена последица от увреждането. Претърпените имуществени и неимуществени вреди са както вече настъпилите, така и бъдещите, които са следствие от деликта и са естествено продължение на обективния процес на вредоносното проявление на самото увреждане, които със сигурност ще настъпят в бъдеще време.“ ВКС прави извод, че не съществува пречка да бъдат обезщетявани всички бъдещи вреди (вкл., но не само, когато се касае за периодични, еднотипни разходи, респективно за периодичното им обезщетение), стига тяхното настъпване да е сигурно, факт, който се преценява с оглед особеностите на конкретното дело, а размерът - установим.

В обобщение и като се съобрази конкретния спор, следва да се приеме, че няма пречка да се присъди общо, глобално обезщетение за имуществени вреди за минал период от 13.07.2018 г. - до 12.07.2021 г. и от 13.07.2021 г. (подаване на исковата молба) до 04.05.2023 г. - приключване на устните състезания в първа инстанция, стига произнасянето да е в рамките на размера по заявената като периодична претенция.

На следващо място, според заключението на съдебно-счетоводната експертиза по делото, за да се осигури денонощно обслужване на ищеца от болногледач, е необходимо да бъдат ангажирани четири лица, за да може да се спазят изискванията на закона относно продължителността на работното време, почивките и отпуските. Следва да се възприемат размерите на възнаграждението за съответните грижи, посочени в заключението на ССЧЕ, понеже вещото лице е извършило проучване на пазара на такива грижи и липсват доказателства, които да опровергават посочените от вещото лице възнаграждения.

При определяне на дължимото обезщетение за болногледачески грижи съдът е съобразил посоченото в експертизата възнаграждение за четирима болногледачи

(заключението по въпрос № 2), без допълнителни суми за извънреден труд и осигурителни плащания. Въззивният състав също намира, че с определяне на възнаграждение за ангажиране на четири лица за обслужване на ищеца денонощно, се спазват изискванията на закона относно продължителността на работното време, почивките и отпуските, поради което не следва да се определя възнаграждение за извънреден труд, а осигурителни плащания не са направени.

Съдът е определил дължимите суми на обезщетенията по реда на чл. 162 ГПК, като е съобразил размерите на съответните възнаграждения за болногледач, рехабилитация и психологическа помощ съгласно заключенията на експертите.

Според ССЧЕ за целия период 13.07.2018 г. - 04.05.2023 г., размерът на възнаграждението за болногледач възлиза следните суми : за периода преди предявяване на иска - 13.07.2018 г. - 12.07.2021 г. в размер на 98 352 лв., а за периода след предявяване на иска до приключване на съдебното дирене - 13.07.2021 г. - 04.05.2023 г. - на 73 248 лв.

По отношение възнаграждението за рехабилитатор, което се дължи като обезщетение в полза на ищеца, също следва да се съобразят посочените от вещото лице цени, които тя е определила след изследване на пазара и при липса на други данни по делото. Вещото лице е определила това възнаграждение при всекидневни рехабилитационни процедури от по 2 часа, докато установената по делото необходимост от такива процедури е през ден. Поради това посочените в експертизата общи стойности следва да се намалят наполовина. Така размерът на възнаграждението за рехабилитатор и съответно на дължимото обезщетение в тази част възлиза общо на 40 500 лв. за периода преди предявяване на иска 13.07.2018 г. - 12.07.2021 г. и на 39 600 лв. за периода след предявяване на иска и до приключване на съдебното дирене 13.07.2021 г. - 04.05.2023 г.

Изчислено по посочения начин общият размер на дължимото обезщетение, определено въз основа на възнагражденията за болногледач и рехабилитатор, за периода 13.07.2018 г. - 12.07.2021 г. възлиза на 138 852 лв., а за периода 13.07.2021 г. - 04.05.2023 г. - на 112 848 лв.

По отношение необходимостта от психотерапия за ищеца, съдът споделя изводите на СГС, направени след обсъждане на заключението на съдебнопсихологичната експертиза. Според вещото лице здравословното състояние на ищеца е довело до засягане на психоемоционалната му сфера (включително засягане на волевите процеси, мисли и нагласи за самоубийство). Усложненията за психичното състояние на ищеца се установяват и от показанията на свидетеля П. В., който сочи, че ищецът е изпаднал в депресия. Според вещото лице състоянието на ищеца изисква постоянна подкрепяща и поддържаща психотерапия до края на живота му. Вещото лице посочва, че дори да се подобри физическото състояние на ищеца, той ще има отново необходимост от терапия, за да се справи със стреса от интеграцията си в обществения живот, от който е откъснат поради трайната си инвалидизация. При разпита вещото лице е уточнило, че типичната периодичност на консултациите с психотерапевт, от които се нуждае ищецът, е веднъж седмично за по един час или 4 часа месечно.

Предвид заключението на експертизата основателно съдът е приел, че необходимостта от грижи за психичното здраве на ищеца е сигурна и пряко свързана с последиците за състоянието му от увреждането на здравето му вследствие на действията на медицинските специалисти при ответника при лечението на ищеца.

Поради това разходите за ищеца за психотерапия също подлежат на обезщетяване.

Според показанията на свидетеля В., в рамките на исковия период ищецът е ползвал услуги за консултация с психолог само за период от половин година през 2020 г. Както е приел и СГС тази услуга неминуемо е заплатена и представлява реалната загуба за ищеца за минал период от време.

Съдът споделя изводите, че оказаната от майката на ищеца психологическа подкрепа и помощ през миналия период не представлява еквивалент на психотерапия, а следва да се определи като нормалната емоционална подкрепа, оказвана от най - близкия му човек в труден момент.

Следователно в изминалия период и до приключване на съдебното дирене за ищеца са възникнали вреди, свързани с разходи за психологическа подкрепа, подлежащи на обезщетяване, за 6 месеца през 2020 г. За определянето на размера на обезщетението за този период съдът е използвал осреднените възнаграждения, посочени в заключението на счетоводната експертиза, при което е определил обезщетение в тази част общо в размер на 1 440 лв. (60 лв. на час, за четири часа месечно - с оглед заключението на психологичната експертиза - за 6 месеца).

Въззивният състав споделя извода, че на обезщетяване ще подлежат бъдещите разходи на ищеца за психотерапия, т. е. тези след приключване на съдебното дирене в първа инстанция - 04.05.2023 г., доколкото по делото е установена необходимостта от ползване на такава терапия свързана със здравословното състояние на ищеца. За обезщетяване на тези разходи на месечна база и при съобразяване на посочените от счетоводната експертиза почасови възнаграждения за психотерапия (за 2022 г. по 60 лв. на час) и необходимостта от 4 часа терапия месечно, съдът основателно е приел, че месечното обезщетение за разходите за психотерапия възлиза на 240 лв.

Неоснователно ищецът възразява, че съдът не е взел предвид различните помесечни размери на претендираните от него обезщетения общо за всички услуги и периоди. Въззивният съд констатира, че с оглед заявените от ищеца размери на претендираните обезщетения на месечна база, общият размер на предявения иск за обезщетение за периода, предхождащ предявяването на иска - 13.07.2018 г. - 12.07.2021 г. - възлиза на 152 100 лв. (за 36 месеца по 4 225 лв. на месец), а за периода от предявяване на иска до приключване на съдебното дирене - 13.07.2021 г. - 04.05.2023 г. - общият размер на претендираното от ищеца обезщетение възлиза на 200 433, 20 лв. – т. е. за 6 месеца през 2021 г. по 8 741, 64 лв. на месец и за 16 месеца през 2022 г. и 2023 г. по 9 248, 96 лв. на месец, точно в рамките на размерите, предявени от ищеца. Доколкото СГС е присъдил всички обезщетения до приключване на устните състезания общо, в рамките на общия размер той е съобразил всеки заявен помесечен размер за периодите след предявяване на иска.

По отношение размера на обезщетението за бъдещи имуществени вреди – разходи за болногледач, физиотерапия и психологическа помощ след устните състезания пред СГС - 05.05.2023 г. следва да се посочи, че съгласно счетоводната експертиза месечното възнаграждение за болногледачи възлиза общо на 5 408, 96 лв., а за рехабилитационни услуги - на 1 800 лв., като не е необходимо извършването на всекидневна рехабилитация. Към това обезщетение следва да се прибави сумата от 240 лв. месечно за психологическа помощ, при което общият размер на месечното обезщетение във връзка за всички разходи възлиза на 7 448, 96 лв., както е приел и СГС. Това е сумата, която помесечно следва да се присъди на ищеца от 05.05.2023 г. (след устните състезания пред СГС) до настъпване на обстоятелства, обосноваващи

изменението или отпадането на това обезщетение. Въззивният съд не намира основание за промяна в изводите на СГС по въпроса за размера на обезщетението за бъдещи вреди.

По отношение законната лихва за забава върху сумите за имуществени вреди, по въззивната жалба на ищеца, настоящият състав намира следното :

Ищецът оспорва изводите на СГС, че законната лихва върху обезщетенията за имуществени вреди се дължи, както следва : върху обезщетенията за периода от 13.07.2018 г. до 12.07.2021 г., глобално върху размер от 140 292 лв., считано от подаване на исковата молба 13.07.2021 г. да окончателното изплащане, върху обезщетенията за имуществени вреди в общ размер от 112 848 лв. за периода от 13.07.2021 г. до 04.05.2023 г. (устните състезания пред СГС) - от 04.05.2023 г. до окончателното изплащане, а върху бъдещите вреди, законна лихва се дължи от второ число на всеки месец до окончателното изплащане.

Ищецът счита, че доколкото обезщетението за имуществени вреди е помесечно, лихвата за забава върху всички обезщетения за имуществени вреди следва да се определи върху месечно дължимите суми, считано от 13 число на всеки месец, за който се дължи сумата, до окончателното изплащане.

По този въпрос настоящият състав намира следното :

Разпоредбата на чл. 86 ЗЗД предвижда, че длъжникът дължи на кредитора обезщетение в размер на законната лихва върху неизпълненото в срок парично задължение от датата на забава, а при деликт - от увреждането. Обезщетението има акцесорен характер, доколкото предполага валидно възникнал паричен дълг, който не е погасен от длъжника. Също така непротиворечиво се приема в практиката, че когато обезщетението се присъжда за периодично настъпили вреди, лихва се дължи от момента на тяхното настъпване, а не от датата на деликта, от който произтичат. В този смисъл решение № 153/02.06.2011 г. по гр. д. № 526/2010 г. на ВКС, IV г. о. и решение № 681/20.10.2010 г. по гр. д. № 1279/2009 г. на ВКС, IV г. о. и др.

В случая въпреки, че обезщетенията са определени глобално, те касаят месечно необходими разходи за рехабилитация, болногледач и психическа помощ. Следователно задължението за изплащане на обезщетение за имуществени вреди - разходи за рехабилитация, болногледач и психическа помощ е периодично, с ежемесечна дължимост, както се претендира и в исковата молба.

Според възприетото становище в решение № 17 от 20.01.2025 г. по гр. д. № 3687/2023 г., г. к., III г. о. на ВКС, този периодичен характер на обезщетението за имуществени вреди, предполагащ възникване на изискуемото вземане, а с него и на акцесорното вземане за законна лихва, не се променя от факта, че в настоящото производство е определен глобален размер на обезщетенията.

Според становището на ВКС, възприето в цитираното по - горе решение постановено по въпроса за дължимостта на законна лихва върху обезщетение за имуществени вреди присъдени глабоално, лихвата за забава, следва да се присъди върху месечните суми, формиращи присъденото от съда глобално обезщетение.

В обобщение следва, че по отношение на всички суми, дължими като обезщетение за имуществени вреди, лихвата за забава ще се дължи от съответното число на месеца, в случая 13-то число на конкретния месец, за който се дължи сумата, както е претендирал ищеца, (предвид началото на периода от 13.07.2018 г.) до окончателното изплащане на вземанията.

По тези съображения въззивният състав намира, че решението следва да се отмени само по отношение началния момент на периода, в който е присъдена лихва за забава върху обезщетенията и такава да се присъди върху помесечно дължимите суми от 13 число на всеки месец до окончателното изплащане.

Тъй като обезщетенията за имуществени вреди за минал период от 13.07.2018 г. до 12.07.2021 г., преди подаване на исковата молба, са определени глобално в размер на 140 292 лв., то следва, че за периода от 3 години – 36 месеца обезщетението помесечно ще е в размер на 3 897 лв. ($140\,292 : 36$). Върху този размер се дължи лихва за забава от 13 – то число на всеки месец, с начало 13.07.2018 г., до окончателното изплащане.

Вземането за периода 13.07.2021 г. – 04.05.2023 г. е определено в общ размер на 112 848 лв., за около 22 месеца ($112\,848 : 22 = 5\,130$ лв. на месец) и законната лихва следва да се начислява върху всяко отделно ежемесечно задължение в размер по 5 130 лв., от 13 - то число на всеки месец, считано от 13.07.2021 г., до окончателното изплащане.

Същият извод се отнася и за помесечното обезщетение след края на устните състезания, определено в размер на 7 448, 96 лв. на месец, до настъпването на обстоятелства за изменение или отпадане на това обезщетение - върху него следва да се определи лихва от 13 - то число на всеки месец, считано от 13.05.2023 г., до окончателното изплащане.

Предвид изложеното до момента съдът намира, че по жалбите на двете страни - в уважената и отхвърлена част от претенциите за имуществени вреди, по чл. 49 ЗЗД, вр. с чл. 45 ЗЗД, решението на СГС следва да се потвърди, като постановено при съобразяване на материалния закон.

Решението следва да се отмени само по отношение законната лихва за забава върху сумите на обезщетенията, по жалбата на ищеца, като вместо това законната лихва се присъди върху помесечните суми на обезщетенията, в рамките на общо присъдените глобално размери, считано от 13 число на всеки месец, за който се дължи сумата, до окончателното изплащане.

По частната жалба на процесуалният представител на ищеца Ю. Г. К., адвокат Х., срещу определение № 15919/11.10.2024 г. по гр. д. № 8934/2021 г. на СГС, I – 25 с-в, постановено по реда на чл. 248 ГПК, настоящият състав приема следното :

При постановяване на решението, СГС е определил дължимият в полза на адвоката хонорар за първоинстанционното производство, по реда на чл. 38, ал. 1 и 2 ЗАдв, като е направил подробен анализ на всички относими към този въпрос обстоятелства. Съдът е съобразил уважените и отхвърлени искове, осъществено от адвоката съдействие на ищеца, както и фактическата и правна сложност на спора. СГС приел, че Наредба № 1/2004 г., издадена от ВАС, относно минимални цени на адвокатските услуги, ограничава конкуренцията и същевременно не може да бъде приложено някое от изключенията, предвидени в чл. 101, параграф 3 ДФЕС. В оспорените решение и определение съдът е изложил подробни мотиви относно присъдените в полза на адвоката на ищеца разноски, които се споделят от настоящият състав.

В допълнение следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. въвежда задължение за съда да определи адвокатско възнаграждение при представителство, осъществявано безплатно при условията на ал. 1 на същия текст,

като съгласно препращащата норма на чл. 38, ал. 2 ЗАдв., то следва да е в размер не по-малък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗАдв. Последната норма предвижда, че размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента.

Макар чл. 36, ал. 2, изр. 2 ЗАдв. да препраща към размерите, определени съобразно Наредба № 1/2004 г., настоящият съдебен състав приема, че определените по правилата на Наредбата възнаграждения, само в зависимост от защитаваания интерес, не винаги са справедливи и обосновани, ако не се отчита фактическата и правна сложност на делото и извършената от адвоката работа по него. Разрешението по т. 1 от решение на Съда на Европейския съюз от 25.01.2024 г. по дело C-438/22, приема, че чл. 101, пар. 1 ДФЕС, вр. чл. 4, пар. 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че Наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на чл. 101, пар. 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение.

По тези съображения въззивният състав не намира основание за промяна изводите на СГС. Оспореното определение № 15919/11.10.2024 г. по гр. д. № 8934/2021 г. на СГС, I – 25 с-в следва да се потвърди.

По разноските пред САС :

При определяне разноските за тази инстанция съдът съобрази, че във въззивното производство се променя единствено началният момент, от който се присъжда лихва за забава в полза на ищеца, без да има друго изменение в конкретните размери на претенциите. Като взе предвид това обстоятелство, както и извършените процесуални действия от адвоката на ищеца съдът намира, че в негова полза следва да се присъдят минимални разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. за тази инстанция, на основание чл. 38 ЗАдв.

Доколкото по същество изходът от спора остава непроменен, другите разноски следва да останат в полза на страните, както са извършени.

Така мотивиран СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4866/15.08.2024 г. на СГС, ГО, 1 - 25 с- в, по гр. д. № 8934/2021 г., в частите, в които „Университетска многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина (УМБАЛСМ) „Н. И. Пирогов“ ЕАД, ЕИК 130345786, е осъдена да заплати на Ю. Г. К., ЕГН *****, законна лихва върху присъдените обезщетения по чл. 49 ЗЗД, както следва : върху сумата от **140 292 лв., представляваща сбор от 36 месечни вноски от 3 897 лв.,** - имуществени вреди за периода **13.07.2018 г. - 12.07.2021 г.,** представляващи разходи за грижи, рехабилитация и психотерапия, необходими на Ю. К. във връзка с увреждане на здравето му в резултат от лечението, проведено от медицински специалисти при УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД в периода 13.10.2010 г. - 06.06.2011 г., считано от 13.07.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, върху сумата от 112 848 лв., представляваща сбор от 22 месечни вноски по 5 130 лв. месечно, обезщетение за посочените имуществени вреди за периода **13.07.2021 г. - 04.05.2023 г.,** законна лихва считано от 04.05.2023 г. до окончателното изплащане, както и законна лихва върху сумата от **по 7 448, 96 лв. на**

месец, която сума се дължи на първо число за съответния месец - обезщетение за посочените имуществени вреди за периода от 05.05.2023 г. до настъпването на обстоятелства, обосноваващи изменението или отпадането на това обезщетение, **от всяко второ число на съответния месец**, за който е дължима, до окончателното ѝ изплащане и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Университетска многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина (УМБАЛСМ) „Н. И. Пирогов“ ЕАД, ЕИК 130345786, е осъдена да заплати на Ю. Г. К., ЕГН *****, **законна лихва върху обезщетенията за имуществени вреди** по чл. 49 ЗЗД, както следва :

- върху сумата от 3 897 лв. месечно (общо 140 292 - 3 897 лв. по 36 месеца), имуществени вреди за периода 13.07.2018 г. - 12.07.2021 г., представляващи разходи за грижи, рехабилитация и психотерапия, необходими на Ю. К. във връзка с увреждане на здравето му в резултат от лечението, проведено от медицински специалисти при УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД в периода 13.10.2010 г. - 06.06.2011 г., от 13 число на всеки месец, считано от 13.07.2018 г. насетни, до окончателното изплащане.

- върху сумата от 5 130 лв. месечно (общо 112 848 лв. = 5 130 лв. по 22 месеца), обезщетение за посочените имуществени вреди за периода 13.07.2021 г. - 04.05.2023 г., от 13 - то число на всеки месец, като за първата се изчислява от 13.07.2021 г., до окончателното ѝ плащане;

- върху сумата от по 7 448, 96 лв. на месец, която сума се дължи на първо число за съответния месец - обезщетение за посочените имуществени вреди за периода от 05.05.2023 г. до настъпването на обстоятелства, обосноваващи изменението или отпадането на това обезщетение, от всяко 13 число на съответния месец, за първата от 13.05.2023 г., до окончателното изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 4866/15.08.2024 г. на СГС, ГО, 1 - 25 с - в, по гр. д. № 8934/2021 г. в цялата останала уважителна и отхвърлителна част.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 15919/11.10.2024 г. по гр. д. № 8934/2021 г. на СГС, I – 25 с-в, постановено по реда на чл. 248 ГПК.

ОСЪЖДА „Университетска многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина „Н. И. Пирогов“ ЕАД, ЕИК 130345786, с адрес по делото : гр. ***, бул. „****“ № *, вх. *, ет. *, ап. *, чрез адв. К., да заплати на адвокат Г. Б. Х. - САК, адрес гр. ***, ул. „****“ № *, ет. * на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв. сумата 400 лв. - разноски за адвокатско възнаграждение за САС, на основание чл. 38 ЗАДв.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице помагач - ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, на ответника УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от получаването на съобщенията до страните, че е изготвено, при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____